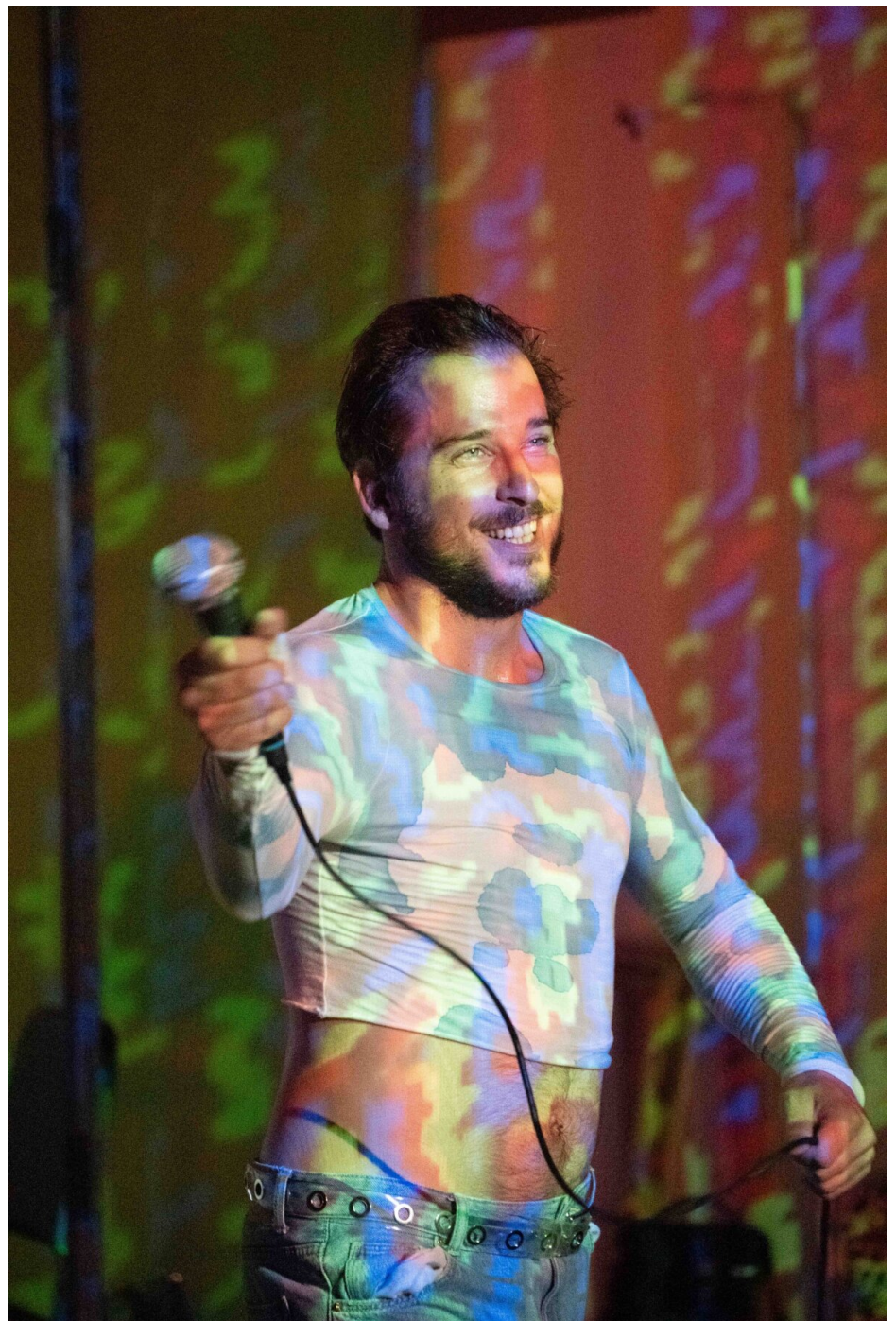

pzazz

The memeing of life

DINSDAG.ORG

The meme is the
message

Mia Vaerman

Gezien op 31 juli 2022

Ons fysieke leven is stilaan compleet verkleit met de virtuele wereld van *memes*, video's en *social media*. We beleven het *internet-oceaan*. In 'The Memeing of Life' overspoelen Bas Vanderschoot en Jeff Aendenboom daarmee... maar ze fiksen al die beelden wel *live*, tijdens de voorstelling! Op die manier zetten ze een vlijmscherpe theatrale reflectie neer over onze online verslaving.

02 AUGUSTUS 2022

Het publiek betreedt de zaal via een smalle pijp die langs het decor voert. Dat moet zo bedoeld zijn, want in het voorbijgaan krijgen we meteen letterlijk een blik achter de schermen. Het decor is namelijk een ijzeren frame in de vorm van een kubus met een zijde van een meter of drie. Dat frame is aan drie zijden, ook aan de kant van de tribune, dichtgetimmerd met schermen. Maar de zijde aan de nauwe gang is open. Zo zien we tussen de wanden props, kleren en lampen liggen. De achterwand van de kubus is ook onmiskenbaar een green key-doek. Het rijmt niet de aankondiging dat we een digitale beeldencarrousel zullen zien, zeker omdat het binnen de kubus maar een zootje is. Je voelt zo dat hier een en ander uit de hand zal lopen.

De zestig minuten die volgen zijn één koldereske reeks van sketches waar de twee ex-Ritcs-studenten in ijlt tempo doorheen *scrollen*. Ze voeren ze bijna altijd op tussen de kubuswanden, uit het gezicht van het publiek. Dat krijgt alleen de video-opname, met de nodige '*special effects*', te zien op de voorste wand van de kubus.

Absurditeit is hun maatstaf. Met een aanstekelijk acteerplezier zetten ze de ene na de andere persiflage neer van amateuristische video's en *would-be influencers*. Razendsnel verkleeden ze zich om van de ene in de andere ongeloofwaardige situatie te *faden*. Van een holbewoner die de ledlamp ontdekt, over Alice die een vlog opstart in haar lila slaapkamer (te kort topje, Engelse *emo-talk*), een kerel die in het Engels, maar met een vet Frans accent complottheorieën ontmaskert tot een dadaïstische tovenaars die programmeringstaal prevelt. Ongelooflijk toch hoe wij in het 'échte' leven onze precieuze tijd verdoen met al dat *swipen* van het ene na het andere nutteloze filmpje! (sinds Meta poezenfilmpjes toont, ben ik zelf ook al een paar uur eraan kwijt).

Hilarisch is de scène waarin ze een vorige opname analyseren. Dat is op zich al een dolkomische persiflage op de dadaïstische poëzie van Hugo Ball in het 'Cabaret Voltaire in het Zürich van 1916. Maar Vanderschoot vervangt de onzinpoezie van Ball door IT-codes, die meteen slukreclame zijn voor de website van het duo.

Een *mise en abîme*, niet alleen visueel, ook inhoudelijk.

In een '*reaction video*' bespreken ze die video, die daarbij opduikt in het beeld, waarna een volgende '*reaction video*' bovenop dat beeld-in-beeld opduikt waarin én de reactie én de originele video besproken worden. Zo gaat het verder reactie op reactie op reactie als een oneindig Droste effect, met telkens weer een nieuwe laag 'analyse' bovenop de vorige. Een *mise en abîme*, niet alleen visueel,

ook inhoudelijk. (Inhoudelijk in schijn helaas, want de reageerders analyseren geen inhoud, enkel impact. Niet: 'wat zegt dit?' maar 'spreekt dit mij aan?').

Alice komt terecht in Wonderland, de Franse complottheorie stoot door tot oud-president Sarkozy, Putin en Afghanistan. Achter op het scherm en tussen alle afleveringen door *influencer* word je niet met één *shot* blijft het *memes* regenen. Ze passeren zonder dat we echt de tijd krijgen om ze te lezen. Het gaat gewoon te snel allemaal. Dat hoge tempo is onderdeel van de fun, én mikpunt van de cultuurkritiek die het collectief ondertussen wel degelijk levert. Ook reclame voor de eigen zaak hoort bij het online bestaan, dus laten ze te pas en te onpas die van hun website, dinsdag.org, vallen.

Zo zit de hele voorstelling vol met schijnbaar lichtvoetige cabaretse grappen - de mooiste verzwijg ik om het spannend te houden. Uiteraard gaat de hele boel onderuit (in een existentiële crisis van Alice - de enige scène die iets te lang uitvalt). Dan komt achter de schermen de realiteit als een warme, weldoende menselijkheid tevoorschijn. Hoewel: blijkt dat we ook in ons denken buiten *cyberspace* vastzitten aan denk-loops en paranoia die bekampt worden met... beelden als bewijsmateriaal. Hoe weet je nog wie wie is in *real life*? We verliezen ons als mens in de metaversie van alles (en dan heb ik het nog niet over de Metaverse van Marc Zuckerberg). Bangelijk besef...

Op de website van het collectief staat ondertussen ook een heus Manifest (zoals ooit de dadaïsten er een publiceerden, goed honderd jaar terug). Het internet omschrijven ze er als een heus antropologisch instrument, en de *boomer* generatie wordt onverbiddelijk naar huis gestuurd.

'Het applaus voor bejaarde regisseurs die iets met video, of peperdure installaties doen & een leger techniekers nodig hebben om voorstellingen te maken over een verhaal dat zich 2000 jaar geleden afspeelde, is allang uitgeklapt' klinkt het meedogenloos.

Memes, leert de website ook, hebben drie kenmerken: 1. Ze kunnen heel snel gemaakt worden - de volgende dag al na een evenement; 2. De maker hoeft zich niet te verantwoorden; 3. Ze zijn anoniem. Dat schept een wereld aan mogelijkheden waar Marshall McLuhan (de communicatietheoreticus die 'The medium is the message' muntte) nooit had van durven dromen.